

Heilige Familie

Mt. 2,13-15.19-23

Op de echo wordt ieder lichaamsdeel bekeken en beoordeeld: is de baby wel perfect? Jonge ouders volgen met spanning de groeicurven van hun baby op het consultatiebureau: blijft de motoriek niet achter bij 14 maanden? Op het schoolplein hoort ge de grappigste gesprekken tussen ouders die hun eigen kinderen eindeloos vergelijken met anderen. 'Is uw zoontje ook gevraagd een kleuterklas over te slaan? Die van mij wel, zo'n intelligent kind, hij kan nu al rekenen en is pas 4'. Zo gaat het ook in films over relaties, zo gaat het met tienermeisjes die zichzelf niet slank genoeg vinden, zo gaat het blijkbaar ook als ge een gezin gaat stichten en kinderen krijgt: alles moet perfect zijn en alleen het allerbeste is goed genoeg.

Op zich is er natuurlijk niets verkeerd aan om een goed leven na te streven. Welk jong echtpaar wil niet het allerbeste voor elkaar en voor hun kinderen? Maar het lijkt soms wel of er geen ruimte meer is voor de gebrokenheid in de ander of in uzelf, voor teleurstelling of tegenslag. Veel gezinnen jagen de illusie van een maakbaar leven na en kunnen dan maar moeilijk aanvaarden dat de werkelijkheid soms anders loopt. Wanneer we spreken over het 'gezin', dan denken we misschien te snel aan een gelukkig getrouwd stel met een paar opgroeiende kinderen die keurig in de pas lopen en altijd hun best doen op school.

Te weinig wordt gedacht aan de groeiende groep alleenstaande of alleen gaande ouders en gebroken gezinnen, vrouwen en mannen die alleen verder moeten, vaak met de zorg over een aantal kinderen in hun apenjaren. Het Evangelie van het gezin is er ook juist voor diegenen die in hun eigen (huwelijks)leven hebben ontdekt dat liefde en lijden soms dicht bij elkaar liggen.

Ook een eenoudergezin is een huiskerk, soms zelfs nog extra verdiept en verrijkt omdat er ook een stuk lijden zijn intrede heeft gedaan. Als kerkgemeenschap hebben we de taak om die steeds groter wordende groep van alleenstaande ouders en gebroken gezinnen van harte een plaats te geven in de gemeenschap en hen mee te dragen op de vaak moeilijke weg die ze moeten gaan. Onze eerste vraag moet de hulpvraag zijn, niet de schuldvraag.

Als we de meetlat van het perfecte gezinnetje er tegenaan leggen, dan valt vrijwel ieder gezin door de mand. Naar de uiterlijke feiten scoort zelfs het huisgezin van Nazareth een vette onvoldoende: nog tijdens hun verloving overweegt St. Jozef van Maria te gaan scheiden: een engel moet hem ervan weerhouden. Het Kind wordt geboren in erbarmelijke omstandigheden en het hele gezin moet halsoverkop vluchten naar Egypte. Op 12-jarige leeftijd is Jezus zoek en vinden zijn doodbezorgde ouders Hem pas na 3 dagen in de tempel.

Naar de uiterlijke maatstaven is het gezin van Nazareth niet perfect, maar ze zijn wel ons voorbeeld in de wijze waarop zij het dagelijkse leven hebben geleefd:

‘met de jaren nam Jezus toe in wijsheid en welgevalligheid bij God en de mensen’.

Het gaat er niet om of we naar de maatstaf van de wereld een perfect gezinnetje zijn, wel of we genoeg liefde in ons hebben om alles en allen die op onze levensweg komen een onderdak te bieden als dat nodig is, een veilige have. Want een samenleving die geen oog meer heeft voor het kleine, zwakke en gekwetste, vervalt tot barbaarsheid. En dat geldt voor de Kerk net zo. Wat een gezin of familie "heilig" maakt zijn niet de ideale omstandigheden, maar de manier waarop of de liefde waarmee met een situatie wordt omgegaan: kijk maar naar de heilige familie. Een maatschappij die al te zeer op het materiële en het gemaakte geluk gericht is, schijnt dat nogal gemakkelijk te vergeten, met alle gevolgen van dien. Amen.

Johan Goris, pastoor